

Mjöksjöhöjdens numera nedlagda skola.

DEN ÖVERFLÖDIGA SKOLAN

I trakten av den lilla sjön Mjöksjön i nordligaste Gunnarskog ligger några gårdar i Mjöksjöhöjden. Denna trakt hör också till Bortan, men då avståndet dit är cirka $\frac{1}{2}$ mil, har den kommit att utgöra en »provins» mera för sig själv.

Vägen stiger ganska brant dit upp till en del av gårdarna. Flerstädes reser sig backarna nästan lodräta, så om sommaren när solen gassar som hetast kan det vara rätt så svettigt att komma dit.

Förr i tiden höll sig Mjöksjöhöjden med egen skola. Nu är

den sedan många år indragen. Sedan de bebodda gårdarnas antal smält ihop till 10 (ödegårdarna lär vara omkring 27) och barnantalet för närvarande inte är mer än tre (ingen i skolåldern), är ju någon skola knappast påkallad av den orsaken. Skolan byggdes för cirka 70 år

sedan och varken till exteriören eller interiören har den väl mycket gemensamt med de moderna skolorna nu för tiden. Den ligger för sig själv inne i skogen men är bebodd trots att den är ganska avsides. Bostadsbrist också här mitt i den avfolkade skogsbygden!

Det går en genväg genom skogen fram till den gamla skolan. Många av barnen gingo väl den, men de hade en god bit att gå ändå. Sommartid var det nog enbart roligt att gå där i tidiga morgnar, med fågelkvitter, flug-surr och flödande solsken. Men om vintern, då snön kanske räckte upp mot knäna, var det säkert många små, som frös om fötterna innan de äntligen kom fram och fick värma sig vid kaminen. Både små- och storskolebarn rymdes i den enda skolsalen och fick samsas om lärarinnan, som säkert hade fullt jobb trots att klasserna väl inte var så stora.

I en sådan skola långt bort på mörkaste landsbygden blev ju barnen och lärarinnan som en enda familj, och många av de forna eleverna berättar hur sär-

skilt en av lärarinnorna ofta ordnade små kafferep för sina tacksamma elever, som inte var bortskämda med skolbespisning precis. Kanske var där lika trivsamt som i de hypermoderna skolorna av i dag, och de som gått i skolan där tycks enbart ha trevliga minnen därifrån.

Många små lustiga episoder, som säkerligen aldrig förekommer i en skola i vår tid, kunde också hända. Så berättar en f. d. elev (fast han är en spjuver och kanske drivit med åhörarna) att dåvarande lärarinnan (nu sedan många år avliden) inte direkt hade sin starka sida då det gällde räkning. Så ibland åkte nog decimalkommat både hit och dit, innan det äntligen hamnade på rätt ställe.

Nu stojar inga glada skolbarnsröster mer i den lilla skolan och gräset på den forna skolplanen nöts inte längre bort av små snabba fötter. Någon gång varje år tages dock skolsalen i bruk vid religiösa möten och vid den årliga missionsauktionen. Så en liten tjänst gör den alltså än den avpoletterade gamla skolan: som bostadshus och möteslokal. Och det är ju ingen dålig uppgift det heller,

Ingrid Magnusson.